



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **P. H.**
zastoupeného advokátem Mgr. Josefem Berkou
sídlem Bří Lužů 114, 688 01 Uherský Brod
proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 708 92 822**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 42540/2018/ODSH/8, ze dne
12. 6. 2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Okolnosti žaloby

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu a následného zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno

rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko (MěÚ Hlinsko), jímž byla žalobci uložena pokuta 1.500 Kč za to, že se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Tohoto deliktu se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel vozidla s registrační značkou XXX XXXX v rozporu s ust. § 10 shora citovaného zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Konkrétně tím, že dne 8. 11. 2016 v 13:21 hodin nezjištěný řidič řídil na silnici č. II/343, v ulici Rváčovská na úrovni čp. 293, v obci Hlinsko a překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h. Automatickým zařízením byla naměřena rychlost 61 km/h (po odečtu odchylky 3 km/h - 58/ km/h). Měření probíhalo v automatickém režimu, tedy bez toho, aby byl automobil po změření rychlosti zastaven. Uvedeným jednáním se nezjištěný řidič dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 4 písm. c) citovaného zákona. Za tento správní delikt byla žalobci v souladu s ust. § 125f odst. 3 citovaného zákona uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a dále mu uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobní tvrzení

3. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasil. Jednotlivé okruhy jeho žalobních bodů lze vymezit takto:

- i) Žalobce jako provozovatel vozidla sdělil správnímu orgánu potřebné údaje o totožnosti osoby (jméno, příjmení a bydliště), která spáchala přestupek. Nemohlo tak být pochyb, že by se jednalo o osobu existující, kterou navíc žalobce dlouhodobě zná a stýká se s ní. Žádný předpis mu neukládá znát datum narození osoby, které svěřuje vozidlo. Správní orgán v této otázce své rozhodnutí řádně neodůvodnil.
- ii) Správní orgán neučinil všechny nezbytné kroky při zjišťování pachatele přestupku. Omezil se pouze na pátrání v evidenci obyvatel ČR. Neadresoval výzvu do označeného místa bydliště.
- iii) Zahájení řízení dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu bylo neoprávněné, neboť správní orgán nevyvinul dostatečné úsilí ke zjištění osoby pachatele přestupku.
- iv) Žalobce neměl možnost se dostatečně seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce se omluvil z navrženého data a jeho omluvě nebylo vyhověno. Není pravdou, že nahlížení do spisu mohlo tuto možnost (právo žalobce) rovnocenně nahradit.
- v) Žalovaný se ve vztahu k uložené sankci nedostatečně vypořádal s odůvodněním výše sankce, a to ve vztahu k odvolacímu důvodu. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě vypořádal se všemi žalobními body, odmítl je a odkázal též na obsah žalovaného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soudní přezkum a obsah spisu

5. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

6. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Oznámení podezření ze spáchání přestupku dne 8. 11. 2016 zaslala správnímu orgánu I. stupně Městská police Hlinsko spolu s fotozáznamem pořízeným měřícím zařízením. Na výzvu MěÚ Hlinsko žalobce označil jako řidiče vozidla pana L. A. (A.) s doručovací adresou v Rumunsku (uvedena dále ulice, číslo popisné a obec). Na dvě opakované výslovné výzvy k doplnění o datum narození řidiče, tak aby byl nezaměnitelně označen, žalobce reagoval tak, že své podání pouze opakoval. Přestupková věc byla poté odložena (usnesení poznamenáno do spisu) a dne 12. 6. 2017 byl vydán příkaz, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. Žalobce podal odpor. Podáním ze dne 10. 11. 2017 byl žalobce vyrozuměn o provedení důkazu mimo ústní jednání v souladu s ust. § 51 odst. 2 správního řádu a poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, a to k datu 6. 12. 2017. Ve správním spise je založen záznam o provedení důkazů listinami obsaženými ve správním spise ze dne 6. 12. 2017.

7. Dne 6. 2. 2018 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jak již popsáno shora, přičemž podle odůvodnění správní orgán prvního stupně vycházel z toho, že spáchaný přestupek byl řádně zadokumentován listinnými důkazy, přičemž z registru vozidel vyplynulo, že provozovatelem vozidla je žalobce, což žalobce nespornuje. Žalovaný rozhodnutím, které je napadáno žalobou, odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil. Žalovaný zdůraznil, že k tomu, aby bylo nařízeno ve věci ústní jednání, nebyly splněny podmínky ust. § 49 odst. 1 správního řádu, neboť to nebylo nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků řízení, neboť ve věci byly provedeny důkazy výlučně listinami. Žalobce byl přitom o provádění důkazů listinami mimo ústní jednání řádně vyrozuměn. Jeho omluva nebyla ve věci rozhodná.

8. Při rozhodování o věci samotné správní orgán I. stupně vycházel mimo jiné z oznámení o přestupku, včetně fotodokumentace odeslané Městskou policií Hlinsko. Ve věci přestupku byla věc odložena, k projednání správního deliktu ústní jednání nařízeno nebylo. Žalobce v řízení před orgánem I. stupně k meritu věci jakkoli nereagoval (pouze byl označen údajný řidič vozidla), byť měl či mohl mít k dispozici veškeré informace dostupné ve správním spise. Správní orgán, poté co nemohl předvolat označeného řidiče, po odložení věci – přestupku a po informování žalobce o tomto úkonu, rozhodl a uložil žalobci sankci za spáchaný delikt. Své rozhodnutí řádně odůvodnil, odkázal na

dokumentaci k deliktu. Dále odůvodnil i výši uložené sankce. Sankce byla uložena na samé spodní hranici.

9. Žalobce poté podal odvolání, ve kterém namítl, že orgán prvního stupně jej vyzýval vadně a nesprávně. Požadavek data narození řidič nebyl oprávněný. Nemělo být zahájeno řízení s provozovatelem vozidla. Mělo mu být umožněno seznámit se s podklady, omluva měla být akceptována. Mělo být nařízeno ústní jednání. Namítl nedostatek obsahových náležitostí rozhodnutí (odůvodnění sankce).

10. Na vznesené odvolací námitky žalovaný jako odvolací orgán ve svém rozhodnutí reagoval a vypořádal se s nimi. Odvolací námitky se z větší části kryly s námitkami žalobními.

Účel a rozsah soudního přezkumu, námitky vznesené až v odvolací fázi řízení

11. K žalobním bodům a následnému přezkumu soudem je třeba uvést, že není účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí opakovaně zkoumat závěry, které učinily správní orgány, pokud byly řádným způsobem a dostatečně odůvodněny. Jedním z postupů, kterým se neustanovení řidiči (provozovatelé vozidel) snaží nabourávat průběh přestupkových řízení v obdobných věcech je označování řidičů vozidel osobami z ciziny.

12. V řízení postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS). V nyní posuzované věci správní orgány tomuto požadavku dostály. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání deliktu, plně postačovaly k vydání rozhodnutí o tom, že se žalobce dopustil porušení shora citovaných ustanovení zákona.

Vyhodnocení jednotlivých námitek žalobce

13. Krajský soud se předně ztotožnil s názorem žalovaného o dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci svědčícím pro spáchání správního deliktu, přičemž za pomoci provedených důkazů byl zjištěn skutkový stav věci, o němž neměly správní orgány žádné důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a prokázaly, že se žalobce se deliktu dopustil. Výše zmíněný stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Správní orgány vyhodnotily důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti a dospěly k logickému závěru, že žalobce rychlou jízdou v obci jím vlastněného vozidla naplnil podstatu uvedenou v ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, tím že porušil ust. § 10 odst. 3 ve vazbě na ust. § 4 písm. c) téhož zákona. Žalovaný se dostatečně a konkrétně vypořádal s odvolacími námitkami. Stručně k námitkám žalobce soud proto uvádí následující s tím, že nemá smysl stále dokola opakovat již jednou vyřčené ve správním řízení.

14. Z žalobních námitek (viz jejich shrnutí v bodu 3 odůvodnění shora) se podává, že námitky ad i) až ad iii) spolu fakticky souvisí. Jedná se totiž o postup žalobce, který za řidiče označil osobu s bydlištěm v Rumunsku, avšak neuvedl datum narození, které má sloužit k nezpochybnitelné a nezaměnitelné identifikaci osoby označeného řidiče.

15. Správní orgán údajně neučinil všechny nezbytné kroky při zjišťování totožnosti pachatele přestupku a nemělo být zahájeno řízení dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Tato námitka byla již uvedena v odvolání a žalovaný se s ní v podstatném ryse vypořádal. Soud proto na odpovídající pasáže napadeného rozhodnutí odkazuje a uvádí, že námitka opět není důvodná. Platí uvedené, že žalobce jako provozovatel na výzvu správního orgánu označil za osobu řidiče patrně občana Rumunsku s bydlištěm v Rumunsku. Datum narození umožňující dostatečnou identifikaci řidiče neuvedl. Byl přitom opakovaně dvakrát správním orgánem vyzván k doplnění data narození, s bližším odůvodněním, že toto má umožnit nezaměnitelnou a jednoznačnou identifikaci osoby. Případně byl poučen, že má sdělit korespondenční adresu řidiče. Na tyto výzvy žalobce reagoval pouze opakovaným sdělením jména, příjmení a adresy v Rumunsku. Za dané situace pak správní orgán nemohl úspěšně ověřit totožnost řidiče, neboť není jakkoli vyloučené, že na uvedené adrese v cizině (tuto navíc stěží může správní orgán odpovídajícím způsobem v evidenci ověřit) se nemůže nacházet (mít bydliště) více osob daného jména a příjmení. Postup žalobce se soudu ex post nejeví jako příliš pochopitelný, když tento v žalobě uvádí, že osobu řidiče dlouhodobě zná, avšak současně uvádí, že nezná (nemůže od ní zjistit?) její datum narození a nebyl ani schopen předložit adresu přechodného pobytu cizího občana v ČR. Žalobce by měl mít přehled o tom, komu své vozidlo svěřuje.

16. Je skutečností, že jakýkoli předpis žalobci neukládá znát data narození třetích osob. Avšak platí následující závěry z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014-21: „*Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem stěžovatele, že by mu v případě odpovědnosti podle skutkové podstaty § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích mělo být nesprávně přičítáno jednání třetí osoby, která byla svým postavením zcela nezávislá na vztahu k provozovateli a k jeho vlastnictví automobilu.*

Podstatným pro posouzení této otázky je skutečnost, že stěžovatel je vlastníkem vozidla a z toho mu dle okolností plynou i další závazky soukromoprávního či veřejnoprávního charakteru. Vztah provozovatele vozidla a jiného uživatele je ryze soukromoprávní, jeho režim a obsah pak závisí na podmínkách dohody smluvních stran. Na přístupu stěžovatele jako vlastníka k věci samé poté záleží, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc – automobil – k užívání jiné osobě.

Nepochybné je, že existuje i veřejný zájem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva. V řízení před žalovaným bylo prokázáno, že pod jménem stěžovatele a na jeho odpovědnost jsou v zákonných evidencích vedeny údaje o vlastnictví vozidla, nebo též o jeho technických vlastnostech; stěžovatel jako vlastník vozidla je např. povinen uzavřít pojistnou smlouvu podle § 3 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla.

Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.

Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“

17. Dále je též možné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 110/2015-46, ze dne 22. 10. 2015, kde soud uvedl: „Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ K obdobnému stavu došlo právě v uvedeném případě, kdy byl sice označen občan cizího státu (bez data narození a místa bydliště v ČR), u kterého správní orgán nebyl schopen dohledat konkrétní údaje potvrzující jeho existenci. Postup žalobce, který na opakované výzvy reagoval tak, že ničeho nedoplnil, nasvědčuje tomu, že jeho postup mohl být veden účelovou snahou vyhnout se postihu v přestupkovém řízení. Nelze ani hovořit o tom, že byly na místě jiné postupy umožňující určení totožnosti řidiče, jak naznačuje žalobce. Důsledky ustanovení § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu nelze chápat tak, že správní orgán je povinen v souvislosti se zjišťováním totožnosti řidiče předvolávat provozovatele vozidla k podání vysvětlení či konat jiné obdobné kroky.

18. Námitka žalobce je proto nedůvodná. Naopak mohl-li mít žalobce bližší a konkrétní znalosti o osobě, která vozidlo v rozhodné době spáchání přestupku řídila, bylo na něm, aby je správnímu orgánu sdělil. To však žalobce dostatečně neučinil.

19. V daném případě tak uvedená podmínka zahájení správního řízení o správním deliktu splněna nepochybně byla, neboť správní orgán výzvou ze dne 11. 11. 2016 v souladu s ust. § 125h odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, vyzval žalobce jako provozovatele motorového vozidla k úhradě určené částky, současně ho poučil o možnosti sdělit totožnost řidiče, kterému svěřil předmětného dne řízení uvedeného vozidla a následně na základě jeho sdělení zahájil a vedl řízení o přestupku. Tedy v souladu s ust. § 125f odst. 4 písm. b) zák. o provozu na pozemních komunikacích, učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele uvedeného přestupku a řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Tedy byly splněny předpoklady uvedeného ustanovení § 125f odst. 4 citovaného zákona pro zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. K tomu lze uvést, že jestliže žalobce disponoval dalšími informacemi o osobě oznámeného řidiče, pak tyto měl k výzvě uvést, případně doložit, tím spíše, že se jednalo o řidiče motorového vozidla, žalobce mohl

a měl ve svém postavení znát předpoklady odpovědnosti za tento správní delikt dle zákona o provozu na pozemních komunikacích.

20. Nemožnost seznámení se s podklady - omluva – jde o námitku uvedenou již v odvolání, se kterou se žalovaný dostatečně vypořádal. Soudu není zcela zřejmé, kam fakticky žalobce touto námitkou směřuje. Žalobce měl vcelku dostatečný počet dní a příležitostí, jak se s obsahem spisu seznámit. Nadto jeho písemné podání (viz obsah správního spisu) obsahovalo nejprve žádost o ústní jednání – toto není povinné a žalobce toto v žalobě nenapadá. Další jeho podání obsahoval toliko omluvu z účasti na provedení důkazů mimo ústní jednání dne 6. 12. 2017. Poté měl žalobce do vydání rozhodnutí orgánu I. stupně možnost celé dva měsíce se seznámit s podklady. Ničeho takového neučinil. V této souvislosti pak žalobní námitka ad iv) vyznívá i po faktické stránce možného poškození či omezení práv žalobce zcela naprázdno.

21. Deliktní jednání žalobce bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise (oznámení podezření o přestupku, fotodokumentace) a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem prvního stupně řádně poučen, jak vyplývá rovněž ze záznamu o provedení důkazu ve správním spise. Požádal sice o omluvu, z čehož nebylo ani možné jakkoli dovodit, že žádá o přesun data.

22. Nikoli řádné odůvodnění druhu sankce a její výměry. K této námitce je třeba předně uvést, že peněžitá sankce (pokuta) byla stanovena ve výši 1.500 Kč, což je zcela na dolní hranici zákonného rozmezí. Je možno konstatovat, že odůvodnění výše uložené sankce v rozhodnutí orgánu I. stupně se nese v obecném rázu, nicméně, toto vyplývá z okolností případu. Nejde o konkrétní přestupek konkrétního řidiče, nýbrž o správní delikt provozovatele vozidla, o kterém měl správní orgán minimum informací (překročení povolené rychlosti v obci). Trvat na detailním odůvodnění sankce s odkazem na judikaturu NSS tak nedává jakýkoli smysl. Rovněž zde soudu uniká faktický obsah a důvod žalobní námitky. V čem byl žalobce zkrácen na svých právech? Proto soud akceptuje i stručné konstatování žalovaného v napadeném rozhodnutí. Obě rozhodnutí správních orgánů tvoří jeden celek a nepřezkoumatelná z tohoto pohledu nejsou. Soud dává za pravdu žalovanému, že v situaci uložení pokuty na spodní hranici, nemá příliš smyslu podávat žalobci detailní důvody výše a důvodu uložené sankce. Domáhá se snad žalobce uložení a řádného odůvodnění sankce vyšší než minimální?

23. Účelem soudního přezkumu a následného obsahu rozsudku pak není reagovat (někdy i opakovaně) na veškeré námitky žalobce, nýbrž postavit najisto, že správní řízení proběhlo v zákonném rámci a že podkladový skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Soud nemusí reagovat na jakoukoli výhradu žalobce, pokud proti tomu ob stojí dostatečně zjištěný skutkový stav a odpovídající právní posouzení včetně vyhovujícího správního uvážení v mezích daných zákonem, např. co se týče výše stanovené sankce.

Nedůvodnost žaloby a náklady řízení

24. S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

25. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 16. května 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu